

at søje. Men jeg tillod mig — den ærede Ordfører maa undskylde mig det — at optage det Vædringsforslag under Nr. 10, stillet til § 8, som den ærede Ordfører tog tilbage paa Grund af, at den højtærede Justitsminister har stillet et Vædringsforslag om at affatte dette 3dje Stykke i § 8 paa en anden Maade. Naar jeg gjorde det, var Grunden den, at det forekom mig, at den ærede Ordfører tog Forslaget tilbage paa et for tidligt Standpunkt. Jeg synes, at det høje Ting skulde have Lejlighed til først at høre den højtærede Justitsministers Begrundelse af det Forslag, han har stillet i Stedet for. Dernæst kunde jeg ogsaa ønske, at navnlig et Medlem af Udvalget, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Kreds (C. Hage), som ikke i Djebbløkket er til Stede, kunde faa Lejlighed til at udtale sig angaaende Vædringsforslaget Nr. 10, hvis han imidlertid skulde komme til Stede. Jeg beder den meget ærede Ordfører undskylde det. Den ærede Ordfører er jo et noget yngre Medlem af Tinget, og jeg haaber, at han ikke vil tage mig det ilde op, at jeg optager Forslaget af disse Grunde. I øvrigt er det vist gaaet adskillige Medlemmer af Udvalget, ligesom det er gaaet mig, at de først i Dag Kl. 1, da de kom, have set den højtærede Justitsministers Vædringsforslag. Saa vidt jeg efter et fløgtigt Støn kan se, har jeg ikke noget imod dette Vædringsforslag, og jeg kan for mit eget Vedkommende rimeligvis stemme for det, men jeg beholder foreløbig Udvalgets Forslag, indtil jeg har hørt den ærede Justitsminister og muligvis ogsaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds, om han maatte komme til Stede.

I øvrigt har jeg bedt om Ordet af en helt anden Grund. Sagen er den, at jeg indtager en Særstilling med Hensyn til et Punkt i Lovforslaget, idet jeg er den, der nærmest har ønsket, at der skulde føjes til Lovforslaget en ny § 16, omtrent saalydende:

„For saa vidt nærværende Lovs Anvendelse maatte foranledige Uenighed imellem Danmark og anden suveræn Stat, og Striden ej kan bilægges ad diplomatisk Vej, bør Underregisministeren søge den bilagt ved international Voldgift og eventuelt snarest dertil begære Rigsdagens Samtykke.“

Naar der derefter staar i Betænkningen, at „Udvalget“ har været af den Formening, at en saadan Bestemmelse ikke bør indføres, allerede fordi den formentlig ikke staar i nogen Forbindelse med den foreliggende Lov, maa jeg tilstaa, at jeg ikke tror, at det kan siges for hele Udvalgets Regning. Jeg havde ikke set, at der var kommet til at staa „Udvalget“

i Betænkningen, jeg troede, at der var kommet til at staa „Udvalgets Flertal“. Det er maasse en Forglemmelse, for jeg lagde Mærke til, at den ærede Ordfører, da han kom til dette Punkt, jagde „Udvalgets Flertal“, og hvor mange Medlemmer det er, er jo ikke godt at vide. Jeg tror nok, at der oprindeligt var mere Tilslutning i Udvalget til mit Forslag, men det er jo noget nyt for mange Medlemmer, og derfor have de været noget betænkelige ved at gaa med ind paa en Vej, som ikke var dem tilstrækkelig bekendt. Jeg for mit Vedkommende vil sige, at naar der staar „Udvalget“, gælder det i hvert Fald ikke mig. Jeg mener nemlig, at en saadan Bestemmelse bør indføres, og at den staar i meget god Forbindelse med den foreliggende Lov. Det maa nemlig ikke overses, at denue Lov, hvor god den end er, hvilket Fremskridt den end betegner, dog, naar den udkommer, kommer til at hvile paa en meget skrøbelig Grund. Den, som opmærksomt har hørt paa den ærede Ordfører, vil have lagt Mærke til, hvad det er, der her lægges paa Konsulernes Skuldre. Vore Konsuler i Udlandet ere jo ikke Personer, der i Forvejen ere særlig uddannede til dette Hverv, eller som have nydt en Opdragelse dertil saaledes, som Tilfældet er i store Lande, f. Eks. i Frankrig. Vi have næsten udelukkende valgte Konsuler, det vil sige Handelsfolk eller andre Forretningsmænd i de fremmede Lande, som ikke en Gang have dansk Indfødsret, ja, som oftest ikke en Gang forstaa Dansk. Disse Folk skulle nu paa en Gang — ja, ikke paa en Gang, noget af det, der her er omtalt, er dem paalagt i Forvejen, men dog ikke paa samme Maade som her — sætte sig saaledes ind i den danske Lovgivning, at de kunne paatage sig den meget ansvarfulde Dommergerning. Man kan derved meget let komme til at støde an imod, hvad der gælder i det fremmede Land. Jeg udtalte ved første Behandling, at der i flere fremmede Lande, navnlig Ægypten, har været saadanne Konsulatsdomstole. Hvert Land fik efterhaanden sin; der var til sidst 13, der dømte forskelligt, hvilket gav Anledning til Rivninger mellem dem indbyrdes, og man fik saa en blandet Domstol, først uden indfødte Medlemmer, siden med indfødte. Jeg betegnede den Gang dette Lovforslag som et Skridt i den rigtige Retning, et Fremskridt i den internationale Rettsudvikling, som vi nødvendigvis maatte gøre. Jeg er derfor en Tilhænger af Lovforslaget i Almindelighed, men jeg tror, at man skal være opmærksom paa, at dets Anvendelse kan føre til Konflikter med fremmede Stater, og naar det er Tilfældet, bør man ogsaa bede den høje Regering om,